

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 27 maja 2022 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. po rozpatrzeniu wniosku M. S. z dnia 2 maja 2022 roku odmówił mu przyznania rekompensaty z tytułu utraty możliwości na bycia prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Zakład odmówił ubezpieczonemu prawa do rekompensaty w formie dodatku do kapitału początkowego ponieważ do dnia 31 grudnia 2008 roku nie udowodnił co najmniej 15- letniego okresu pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze.

Ubezpieczony udowodnił staż pracy w pierwszej kategorii w okresach: 8.03.1976 – 25.07.1976; 27.07.1976 – 26.12.1976; 28.12.1976 – 20.10.1977; 8.11.1979-20.07.1980; 22.07.1980-20.04.1981; 22.04.1981-28.04.1984; 2.05.1984-31.12.1985; 2.01.1986-7.02.1986 w łącznym wymiarze 7 lat, 10 miesięcy i 11 dni w Przedsiębiorstwie (...) - 8 SA.

Organ rentowy nie uznał okresu zatrudnienia ubezpieczonego jako pracy w szczególnych warunkach od dnia 19.02.1986 r. z uwagi na brak świadectwa pracy wykonywanej w szczególnych warunkach.

(decyzja – k. 21-21 verte plik III załączonych do sprawy akt organu rentowego)

Odwołanie od w/w decyzji wniósł M. S. wnosząc o uwzględnienie okresu jego pracy w przemyśle energetycznym w Zakładzie (...) w Ł. jako okresu pracy w szczególnych warunkach i zaliczenie go do wymaganego 15-letniego okresu pracy celem przyznania rekompensaty.

(odwołanie – k. 3-3 verte)

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie przytaczając argumentację jak w zaskarżonej decyzji.

(odpowiedź na odwołanie – k. 5-6)

Na rozprawie w dniu 10 października 2022 roku wnioskodawca poparł odwołanie., zaś pełnomocnik ZUS wniósł o jego oddalenie.

(końcowe stanowiska stron – rozprawa z dnia 10 października 2022 roku e-protokół (...):21:02-00:21:41 – płyta CD – k. 21)

Sąd Okręgowy w Łodzi ustalił następujący stan faktyczny:

M. S. urodził się w dniu (...).

(okoliczność bezsporna)

Wnioskodawca złożył do ZUS wniosek o emeryturę wraz z rekompensatą w dniu 11 lutego 2022 roku.

(wniosek – k. 1-3 verte plik III załączonych do sprawy akt organu rentowego)

Decyzją z dnia 22 lutego 2022 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. przyznał M. S. zaliczkę na poczet przysługującej emerytury od dnia 2 lutego 2022 roku, tj. od osiągnięcia wieku emerytalnego.

(decyzja – k. 6-8 plik III załączonych do sprawy akt organu rentowego)

Decyzją z dnia 22 lutego 2022 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił wnioskodawcy przyznania rekompensaty z tytułu utraty możliwości nabycia prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

(decyzja – k. 9-9 verte plik III załączonych do sprawy akt organu rentowego)

Decyzją z dnia 3 marca 2022 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. ustalił ostateczną wysokość i podjął wypłatę emerytury M. S. od dnia 2 lutego 2022 roku, tj. od daty nabycia uprawnień do emerytury.

(decyzja – k. 12-14 plik III załączonych do sprawy akt organu rentowego)

W dniu 2 maja 2022 roku skarżący złożył do ZUS wniosek o przyznanie rekompensaty z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

(wniosek – k. 18-18 verte plik III załączonych do sprawy akt organu rentowego)

Zaskarżoną decyzją z dnia 27 maja 2022 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. po rozpatrzeniu wniosku M. S. z dnia 2 maja 2022 roku odmówił mu przyznania rekompensaty z tytułu utraty możliwości nabycia prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Ubezpieczony udowodnił staż pracy w pierwszej kategorii w okresach: 8.03.1976 – 25.07.1976; 27.07.1976 – 26.12.1976; 28.12.1976 – 20.10.1977; 8.11.1979-20.07.1980; 22.07.1980-20.04.1981; 22.04.1981-28.04.1984; 2.05.1984-31.12.1985; 2.01.1986-7.02.1986 w łącznym wymiarze 7 lat, 10 miesięcy i 11 dni w Przedsiębiorstwie (...) - 8 SA.

Organ rentowy nie uznał okresu zatrudnienia ubezpieczonego jako pracy w szczególnych warunkach od dnia 19.02.1986 r. z uwagi na brak świadectwa pracy wykonywanej w szczególnych warunkach.

(decyzja – k. 21-21 verte plik III załączonych do sprawy akt organu rentowego)

Z umowy o pracę zawartej w dniu 18 lutego 1986 roku wynika, że wnioskodawca został zatrudniony w Zakładzie (...) (przekształcony w (...)) na czas nieokreślony w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku operatora Ż. samochodowego.

(umowa o pracę, karta obiegowa zmiany, angaże, aneks do umowy o pracę w aktach osobowo-płacowych dot. zatrudnienia w Zakładzie (...) (przekształcony w (...)) (koperta) – k. 27)

Wnioskodawca zatrudniony był w Zakładzie (...) w Ł. przekształconym z dniem 1 maja 1992 roku w B.. E.. (...) S.A.. w Ł. w okresie od dnia 19.02.1986 r. do 21.01.1995 r. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku kierowcy operatora sprzętu.

(świadectwo pracy w aktach osobowo-płacowych dot. zatrudnienia w Zakładzie (...) (przekształcony w (...)) (koperta) – k. 27)

Operator dźwigu musiał posiadać uprawnienia jako kierowca.

(zeznania wnioskodawcy na rozprawie w dniu 10 października 2022 roku e-protokół (...):14:18-00:20:03- płyta CD – k. 21)

Wnioskodawca posiada uprawnienia do pracy na żurawiu samojezdnym kołowym od 1979 roku.

(legitymacja w kopercie – k. 25)

Odwołujący posiada uprawnienia do prowadzenia pojazdów powyżej 3,5 tony od dnia 18 kwietnia 1980 roku. Natomiast w legitymacji ubezpieczeniowej został wpisany jako operator żurawia od 1986 roku.

(prawo jazdy oraz legitymacja ubezpieczeniowa okazane na rozprawie w dniu 10 października 2022 roku e-protokół (...):14:18-00:20:03-płyta CD – k. 21)

W spornym okresie skarżący wykonywał obowiązki operatora żurawia na dźwigu R. (żuraw samochodowy) powyżej 16 ton stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Wnioskodawca nie był oddelegowany do wykonywania innych prac.

(zeznania świadka M. D. na rozprawie w dniu 10 października 2022 roku e-protokół (...):02:47-00:08:18 – płyta CD – k. 21, zeznania świadka W. G. na rozprawie w dniu 10 października 2022 roku e-protokół (...):08:18-00:13:58 – płyta CD – k. 21)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o całokształt materiału dowodowego zebranego w sprawie, w szczególności o dokumenty zawarte w załączonych do akt sprawy aktach ZUS oraz na podstawie osobowych źródeł dowodowych w postaci zeznań wnioskodawcy oraz świadków, jak i dokumentów z akt osobowo – płacowych skarżącego z Zakładu (...) (przekształconego w (...)), w tym m.in. angaży, umowy o pracę, świadectwa pracy, uznając je w całości za wiarygodne, nie znajdując żadnych podstaw by kwestionować ich szczerłość i zgodność z rzeczywistym stanem rzeczy. Są one spójne, konsekwentne i wzajemnie się potwierdzają. W niniejszej sprawie poza sporem pozostawał okres zatrudnienia wnioskodawcy w szczególnych warunkach uznany przez ZUS w łącznej ilości 7 lat, 10 miesięcy i 11 dni. Nie ulega wątpliwości Sądu, że wnioskodawca będąc zatrudniony w Zakładzie (...) (przekształconego w (...)) w okresie od 19.02.1986 r. do 21.01.1995 r. wykonywał prace w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonując obowiązki operatora żurawia. Wszystkie złożone w niniejszej sprawie zeznania były wiarygodne, znajdowały potwierdzenie w zachowanej dokumentacji osobowej. Wartość dowodowa zeznań nie była kwestionowana przez organ rentowy. Stanowiły one tym samym wiarygodne źródło dowodowe.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie jest zasadne.

W rozpoznawanej sprawie kwestią sporną było, czy wnioskodawca posiada co najmniej 15-letni staż pracy w szczególnych warunkach uprawniający go do rekompensaty w myśl przepisów ustawy o emeryturach pomostowych.

Zgodnie z art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 roku o emeryturach pomostowych (Dz.U.2022.0.1340), ustawa określa warunki nabywania prawa do emerytur i rekompensat przez niektórych pracowników wykonujących pracę w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, zwanych „emeryturami pomostowymi”, o których mowa w art. 24 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Zgodnie z art. 2 pkt 5 tej ustawy rekompensata stanowi odszkodowanie za utratę możliwości nabycia prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze dla osób, które nie nabyły prawa do emerytury pomostowej.

Stosownie do art. 21 ust. 1 ustawy, rekompensata przysługuje ubezpieczonemu, jeżeli ma okres pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS wynoszący co najmniej 15 lat.

Zgodnie z art. 21 ust. 2 powoływanej ustawy, rekompensata nie przysługuje osobie, która nabyła prawo do emerytury na podstawie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Celem rekompensaty, podobnie jak i emerytury pomostowej, jest łagodzenie skutków utraty możliwości przejścia na emeryturę przed osiągnięciem wieku emerytalnego przez pracowników zatrudnionych przy pracach w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. W przypadku rekompensaty realizacja tego celu polega jednak nie na stworzeniu możliwości wcześniejszego zakończenia aktywności zawodowej, lecz na odpowiednim zwiększeniu

podstawy wymiaru emerytury z FUS, do której osoba uprawniona nabyła prawo po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego (tak M. Zieleniecki - Komentarz do art.21 ustawy o emeryturach pomostowych, LEX, por. też wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 31.03.2016 r., III AUa 1899/15 – LEX 2044406).

Art. 23 ust. 1 w/w ustawy stanowi, że ustalenie rekompensaty następuje na wniosek ubezpieczonego o emeryturę.

A zatem należy wskazać, prawo do rekompensaty, zgodnie z w/w ustawą, mają osoby urodzone po 31 grudnia 1948 r., które przed 1 stycznia 2009 r. wykonywały przez co najmniej 15 lat prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu art. 32 i 33 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Należy wskazać, że art. 2 pkt 5 i art. 21 ust. 1 w/w ustawy o emeryturach pomostowych formułują dwie zasadnicze przesłanki nabycia prawa do rekompensaty: 1) nienabycie prawa do emerytury pomostowej, 2) osiągnięcie okresu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu ustawy o emeryturach i rentach z FUS wynoszącego co najmniej 15 lat. Przesłanka negatywna została zawarta w art. 21 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Jest nią nabycie prawa do emerytury na podstawie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

W literaturze podkreśla się, że wykładnia przepisu art. 21 ust.2 ustawy o emeryturach pomostowych nie może prowadzić do absurdalnego wniosku, że prawo do rekompensaty przysługuje wyłącznie tym osobom, które nie nabyły prawa do jakiegokolwiek emerytury z FUS. Skoro zgodnie z art.23 ustawy o emeryturach pomostowych rekompensata przyznawana jest w formie dodatku do kapitału początkowego, a zgodnie z art. 173 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS kapitał początkowy ustala się dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r., za których były opłacane składki na ubezpieczenie społeczne przed dniem 1 stycznia 1999 r., to warunek sformułowany w art. 21 ust. 2 ustawy o emeryturach pomostowych należy rozumieć w taki sposób, że rekompensata jest adresowana wyłącznie do ubezpieczonych objętych systemem emerytalnym zdefiniowanej składki, którzy przed osiągnięciem podstawowego wieku emerytalnego nie nabyli prawa do emerytury z FUS obliczanej według formuły zdefiniowanego świadczenia. Przyjąć tym samym również należy, że rekompensata nie przysługuje tym ubezpieczonym, którzy zostali objęci ubezpieczeniem społecznym lub rozpoczęli służbę po 31 grudnia 1998 roku.

Analiza układu warunkującego prawo do emerytury pomostowej prowadzi do wniosku, że świadczenie to przysługuje tym pracownikom, którzy osiągnęli co najmniej 15-letni okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu art.32 ust.1 i 3 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, ale nie nabyli prawa do emerytury pomostowej z powodu nieuznania ich pracy za wykonywaną w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych (tak M. Zieleniecki - Komentarz do art.21 ustawy o emeryturach pomostowych, LEX).

Bezspornym jest w rozpoznawanej sprawie jest, że wnioskodawca nie nabył prawa do emerytury pomostowej, ani prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym w związku z wykonywaniem pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze.

Stosownie natomiast do treści art. 32 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tj. Dz. U. z 2020 r. , poz. 53), za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia w podmiotach, w których obowiązują wykazy stanowisk ustalone na podstawie przepisów dotychczasowych.

Z kolei art. 32 ust.4 ustawy emerytalnej stanowi, że wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych, to jest na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz.43 ze zm.).

Z § 1 cytowanego rozporządzenia wynika, że jego treść stosuje się do pracowników wykonujących prace w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze, wymienione w § 4-15 rozporządzenia oraz w wykazach stanowiących załącznik do rozporządzenia. Przepis § 2 ust.1 rozporządzenia ustala, że za okresy uzasadniające nabycie prawa do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu uważa się okresy, w których praca w szczególnych warunkach jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

W świetle § 2 ust. 1 wskazanego rozporządzenia oraz zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy, przy czym powyższe okoliczności pracownik jest obowiązany udowodnić (por. wyrok Sądu Najwyższego z 15 grudnia 1997 r. II UKN 417/97 – (...) i US (...) i wyrok Sądu Najwyższego z 15 listopada 2000 r. II UKN 39/00 Prok. i Prawo (...)).

Stosownie do § 2 ust. 2 rozporządzenia okresy takiej pracy stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według określonego wzoru, lub świadectwie pracy.

Brak takiego świadectwa lub jego zakwestionowanie przez organ rentowy nie wyklucza jednak dokonania ustalenia zatrudnienia w warunkach szczególnych innymi środkami dowodowymi w toku postępowania sądowego.

Stanowisko takie wielokrotnie zajmował również Sąd Najwyższy, który między innymi w wyroku z dnia 2 lutego 1996 r., II URN 3/95, OSNAP 1996/16/239 stwierdził, że w postępowaniu przed sądami pracy i ubezpieczeń społecznych okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokości mogą być udowodniane wszelkimi środkami dowodowymi, przewidzianymi w Kodeksie postępowania cywilnego.

Ograniczenia dowodowe zawarte w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń (Dz. U. Nr 10, poz. 49 z późn. zm.) dotyczą wyłącznie postępowania przed tymi organami.

Podkreślić należy, że istotnym jest jakie prace realnie w toku swojego zatrudnienia wykonywał skarżący oraz czy prace te są wymienione w cytowanym wyżej Rozporządzeniu z dnia 7 lutego 1983 roku, gdyż właśnie to Rozporządzenie jest aktem prawnym, w oparciu o który należy orzekać, czy dana praca była pracą w warunkach szczególnych. Sama natomiast nazwa stanowiska (lub brak tej nazwy) nie może dyskwalifikować faktycznie wykonywanych prac w spornym okresie zatrudnienia jako prac wykonywanych w szczególnych warunkach. Dla celów ustalenia pracy w warunkach szczególnych znaczenie ma nie nazewnictwo zajmowanych stanowisk, lecz faktyczny zakres wykonywanych prac.

Za bezsporny w niniejszej sprawie należy uznać okres zatrudnienia wnioskodawcy w szczególnych warunkach w łącznej ilości 7 lat, 10 miesięcy i 11 dni.

Jak wynika z ustaleń poczynionych przez Sąd na podstawie zeznań wnioskodawcy, zeznań świadków oraz dokumentów znajdujących się w aktach osobowych ubezpieczonego, w okresie od 19.02.1986 r. do 21.01.1995 r. będąc zatrudnionym w Zakładzie (...) (przekształconym w (...)) w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał on obowiązki operatora żurawia na dźwigu R. (żuraw samochodowy) powyżej 16 ton. Powierzone prace M. S. wykonywał w pełnym wymiarze czasu pracy, nie był oddelegowany do wykonywania innych prac. Ponadto praca na stanowisku operatora dźwigu wiązała się z posiadaniem uprawnień do ich obsługi jako kierowcy. Sąd ustalił, że wnioskodawca posiada uprawnienia do pracy na żurawiu samojezdnym kołowym od 1979 roku oraz uprawnienia do prowadzenia pojazdów powyżej 3,5 tony od dnia 18 kwietnia 1980 roku. Natomiast w legitymacji ubezpieczeniowej został wpisany jako operator żurawia od 1986 roku.

Powołany wykaz wskazuje wszystkie te prace w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego. Analiza treści wykazu A stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia

7 lutego 1983 r. wskazuje, że do prac w warunkach szczególnych należą w szczególności wymienione w dziale V (zatytułowanym „W budownictwie i przemyśle materiałów budowlanych”) pod poz. 3 „prace maszynistów ciężkich maszyn budowlanych lub drogowych”.

Do prac tego rodzaju należy wymieniona w załączniku nr 1 do Zarządzenia nr 9 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 1 sierpnia 1983 r. w sprawie wykazu stanowisk pracy w zakładach pracy nadzorowanych przez Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach uprawniające do wcześniejszego przejścia na emeryturę oraz do wzrostu emerytury lub renty (Dz.Urz.MB.1983.3.6), w wykazie A, w dziale V poz. 3 (prace maszynistów ciężkich maszyn budowlanych lub drogowych). Wykaz ten stanowi - jako, że ma charakter informacyjny, techniczno-porządkujący, uściślający ogólne pojęcia istniejące w rozporządzeniu Rady Ministrów - swego rodzaju wskazówkę, dowód, że takie a nie inne czynności były przez pracownika istotnie wykonywane w szczególnych warunkach (wyrok Sądu Najwyższego z 29 stycznia 2008 roku, I UK 192/07, Lex nr 447272).

Dla oceny, czy pracownik pracował w szczególnych warunkach, nie ma istotnego znaczenia nazwa zajmowanego przez niego stanowiska, tylko rodzaj powierzonej mu pracy. Praca w szczególnych warunkach to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy) w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego oraz wzrostu emerytur i rent dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze. Przy ustalaniu okresów pracy w szczególnych warunkach, wymaganych do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym, nie jest dopuszczalne zaliczanie innych równocześnie wykonywanych prac w ramach dobowej miary czasu pracy, które nie oddziaływały szkodliwie na organizm pracownika w stopniu powodującym wcześniejszą utratę zdolności do zatrudnienia i nie zostały wymienione w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia z dnia 10 kwietnia 2014 r., II UK 395/13, Lex Nr 1455235).

Podsumowując, stwierdzić należy, że po uwzględnieniu spornego okresu zatrudnienia wnioskodawcy niewątpliwie spełnia on wymóg co najmniej 15-letniego okresu pracy w warunkach szczególnych. Tym samym wnioskodawcy przysługuje prawo do spornego świadczenia.

Zgodnie z art. 23 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych ustalenie rekompensaty następuje na wniosek ubezpieczonego o emeryturę.

Na mocy art. 129 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu, z uwzględnieniem ust. 2. Dlatego Sąd określił prawo do rekompensaty od miesiąca i roku w którym ubezpieczony złożył wniosek o rekompensatę.

Mając na względzie powyższe, należało zmienić zaskarżoną decyzję o czym Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. w sentencji wyroku.

Zarządzenie: odpis wyroku z uzasadnieniem

doręczyć ZUS wypożyczając akta rentowe.